ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΚΑΡΡΟΤΣΑΡΕΟΙ

ΒΡΕΧΕ ἀπὸ τὴν νύχτα δαρτὸ καὶ ἀκατάπαυστα. Μέσα στὸ ἔρημο ρουμάνι δὲν ἀκουγότανε, παρὰ τῆς νεροποντῆς τὸ βουητὸ κι' ὁ ρόχθος τῶν χειμάρρων, ποὺ ἐξογκώθηκαν. Μὲ ἄφρητα κατέβαιναν ἀπ' τοὺς γκρεμοὺς θολὰ αὐλάκια παρασύροντα λιθάρια καὶ γδέρνοντα ἀπ' τὸ χῶμα τὶς πλαγιὲς καὶ σὰν ἕνας σάλαγος μακρυνὸς ἀκουγότανε τῆς θεομηνίας τὸ κακό, μέσα στὶς σάρες καὶ τὶς φάραγγες, ὁλολυτὸ τῆς φύσεως, ὅπου τὴν ἔδερνε ἡ καταιγίδα.

Μουσχεμένοι ὥς τὸ κόκκαλο, μὲ τὴ στολὴ τόσο βρεγμένη, ποὺ νομίζαμε πὼς τώρα θ' ἀναλύση, σὰν πολτός, μὲ ἕνα πηλίκιο βαρὺ ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ ἤπιε, στὸ κεφάλι μας, κατακομμένοι καὶ ἐλεεινοί, σταθήκαμε κάτω ἀπὸ ἕνα πουρνάρι γέρικο, ποὺ ἀναμαλλιαζότανε θαρρεῖς μὲ τὸ δρολάπι.

Γύρω εἶχε κατακλύσει ἡ βροχὴ καὶ σκοτείνιασε ἡμέρα μεσημέρι. Ὁ γυλιός, κουβέρτες, εἶχαν μουσχεύσει κι' ἔγειναν ἀσήκωτα. Τὸ μόνο ποὺ κυττάξαμε νὰ μὴ βραχοῦνε ἦταν τὰ τουφέκια μας, μάλιχερ καινουργῆ, παρθένα ἀπὸ πυρίτιδα ἀκόμη, ποὺ δὲν ἔσκουξαν σὲ Τούρκου αὐτί, ὥς τὴν στιγμὴ ἐκείνη. Εἴχαμε τυλιχθῆ μὲ τ' ἀδιάβροχα ἀντίσκηνα χρησιμοποιήσαντες αὐτὰ γιὰ μουσαμάδες. Εἴμεθα δυό. Ἐγὼ κι' ἕνα παιδὶ ἀπ' τὴν Ρωσσία, ἔφεδρος καὶ συνομήλικός μου. Ἅμα ἔμαθε τὴν ἐπιστράτευσι, ἔσπευσε νὰ ἔλθῃ στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ παρουσιασθῇ στὸ Σύνταγμά του. Τὸ παράπονό του μεγάλο γιατί δὲν χτυπήθηκε ἀκόμαμὲ τοὺς Τούρκους! Ἔχει δύο μέρες τώρα ποὺ κηρύχτηκε ὁ πόλεμος κι' ἐμεῖς καθόμαστ' ἐδῶ πέρα. Τί μᾶς φυλᾶν ἐδῶ, ἐνῷ χτυπᾶνε καὶ χτυπιῶνται ὀλίγο παραπάνω οἱ ἄλλοι!...ἔλεγε.

— Ἔχουμε αἷμα ποὺ βράζει μέσα μας κι' ἐμεῖς.

Ἐγὼ δὲν τοῦ ἀπαντοῦσα. Ἐκύτταζα τὸ καπέλλο του ποὺ εἶχε μαυρίσει καὶ φουσκώσει, σὰν σφουγγάρι, ἀπ' τὸ νερό. Οἱ ἄφθονες σταγόνες, ποὺ ἔπεφταν ἀπ' τοῦ πουρναριοῦ τὰ φύλλα, δὲν εἶχαν τόπο νὰ σταθοῦν καὶ κολλοῦσαν εἰς τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἦταν πυρωμένο ἀπ' τὸ δρόμο καὶ τὴν ἔξαψι.

— Ἔχουμε φιλότιμο κι' ἐμεῖς, ἐξηκολούθησε. Ἔχουμε ντροπή, δὲν εἴμαστε γυναῖκες νὰ μᾶς φυλᾶνε ἀπὸ τὴν μάχη μακρυά.

— Ποιὰ μάχη; Ἔγινε καμμιὰ μάχη πουθενά;

— Ποῦ ξέρω ἂν μάχωνται αὐτὴ τὴν ὥρα καὶ ἂν τὸ πῦρ ἐγενικεύθη ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη εἰς τὰ σύνορα.

— Ἀδύνατον νὰ γίνῃ αὐτό.

— Γιατί παρακαλῶ;

— Πῶς νὰ γενικευθῇ τὸ π ῦ ρ μὲ τούτη τὴν βροχή, ποὺ θὰ... τὸ σβύσῃ.

Ἐπέρασεν ὥρα ἀρκετὴ γιὰ νὰ περάσῃ ἡ μπόρα. Τὸ κρύο ἄρχισε νὰ μᾶς κεντᾷ, σὰν μικρὲς πολλὲς-πολλὲς ψιλὲς καρφίτσες.

Ὅταν ἡ βροχὴ ἐπέρασε καὶ ὁ ἥλιος μὲ τὰ χρυσᾶ μαχαίρια του, κουρέλιασε τὰ σύννεφα καὶ φώτισε τὴν πλάσι καὶ ὅλες ἡ σταλίτσες ποὺ ἦσαν στὰ φύλλα, στὰ κλαριά, ἀστροποβολῆσαν σὰν διαμάντια καὶ φρεσκοπρασίνισαν, φρεσκοπλυμένα, ξανανιώσαντα τὰ κλαριά, βοὴ καὶ θόρυβος ἀκούστηκε κάτω στὸ δρόμο.

Ἦταν κάρρα ἐφοδιοπομπῆς, ὅπου περνοῦσαν φορτωμένα. Κᾶτι στρατιῶται τὰ ὁδηγούσανε, στεγνοί, ξεκουρασμένοι, γεμᾶτοι φρεσκάδα καὶ ὄρεξι, τὴν ἰδιαίτερη ἐκείνη ὄρεξι καὶ φρεσκάδα ποὺ δίνει τὸ ἀπόβροχο.

— Βρὲ στὸ μούσκιο σᾶς εἶχαν; μᾶς εἶπαν.

— Ἔ! Τὰ βρεχτοκούκια!

— Σεῖς πῶς δὲν βραχήκατε;

Δύο βήματα πάρα κάτω ἦτα ν ἕνα χάνι, ποὺ εἶχε καὶ καλὸ κρασὶ καὶ κότες γιὰ τὴν σοῦβλα, ἀλλ' ἐμεῖς δὲν τὸ γνωρίζαμε...

Ὅταν πέρασαν οἱ ἐφοδιοπομποί, ὁ σύντροφός μου ποὺ προσπαθοῦσε σὲ κάθε βάδισμά του νὰ ξεκολλήσει τὰ παπούτσια του, ποὺ εἶχαν λάσπη μιὰ ὀκᾶ μοῦ εἶπε κινῶντας τὸ κεφάλι:

— Τοὺς βλέπεις αὐτοὺς τοὺς στρατιῶτας, ποὺ συνοδεύουνε νὰ κάρρα;

— Ναί.

— Ξέρεις τὶ δουλειὰ κάνανε πολίτες;

— Καρροτσαρέοι, ὑποθέτω.

— Ὄχι... δικηγόροι ἦτανε. Οἱ δυὸ μάλιστα ἦταν πολὺ γνωστοὶ ἀπὸ τὸ τάδε μέρος τὸ Μ,.. δικηγόροι. Ἐζήτησαν νὰ πᾶνε στὰ κάρρα γιὰ τὰ γλυτώσουνε ἀπὸ τὴ μάχη κι 'ἔγιναν καρροτσαρέοι, διὰ νὰ σώσουν τὸ τομάρι τους. Εὐστυχῶς ὅμως ἐπαρουσίασαν ἐξαίρεσι τοῦ κανόνος. Ὅλοι οἱ νέοι, οἱ ἀνεπτυγμένοι τὸ ζήτησαν γιὰ χάρι νὰ μείνουν μάχιμοι. Ἤμουνα στὸν ἴδιο λόχο μὲ τὸν γυιὸ τοῦ Δ. Ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι ἀξιωματικοί, συγγενεῖς καὶ φίλοι ἔτρεξαν προσπαθοῦντες νὰ τὸν σώσουν νὰ ἀποσπασθῇ σὲ κανένα γραφεῖο ἢ σὲ καμμιὰ ἐφοδιοπομπὴ γιὰ νὰ μὴ κινδυνεύσῃ σὲ καμμιὰ μάχη. Τοῦ εἶχαν μάλιστα ἕτοιμη καὶ μιὰ ἐφοδιοπομπή. Αὐτὸς ὅμως ἠρνήθη. «Ἐγὼ δὲν ἤλθα στὸ στρατὸ γιὰ νὰ γίνω καρροτσέρης, εἶπε, καλὸ καὶ τίμιο τὸ σέβομαι τὸ ἐπάγγελμα, ἀλλ' ἐγὼ ἤλθα γιὰ στρατιώτης καὶ ὄχι γιὰ καραγωγεύς. Αἰσθανόμουν τὸν ἑαυτόν μου ἱκανὸ γιὰ πόλεμο καὶ θὰ πάω νὰ πολεμήσω». Καὶ ἔφυγε καὶ ἴσως τώρα νὰ μάχεται στὰ σύνορα, δῶ πάρα κάτω... Κι' αὐτοὶ ἄνθρωποι ἀνεπτυγμένοι... Δὲν ντρεπόταν οἱ ἄνάνδροι... Δὲν πᾶνε νὰ χαθοῦν ἀπὸ τὸν κόσμο.

Ἔμεινε λίγο σιωπηλός. Βαδίζαμε κι' οἱ δυὸ σκυφτὰ στάζοντες καὶ συχαινόμενοι τὸν ἑαυτόν μας. Ἡ κόκκινη ἐπωμίδα μας εἶχε ξεκολλήσῃ καὶ εἶχε βάψει, σὰν αἷμα, τὴν στολή μας.

Μιὰ κούραση καὶ ἀηδία γεννήθη μέσα μου καὶ μοῦ ἤρθε νὰ πετάξω σάκκους, σακκίδια καὶ γυλιοὺς καὶ νὰ ἐλαφρωθῶ νὰ φύγω.

Ὁ σύντροφός μου, τὰ εἶχε διαρκῶς, μὲ τοὺς ἀνάνδρους.

Τότε ἐσκέφθηκα κι' ἐγὼ μερικούς, ποὺ ἔσπευσαν νὰ τρυπώσουν σὲ γραφεῖα. Κᾶτι νέοι ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, «νταμάρια», νὰ χωθοῦν σὰν ποντικοί, γιὰ νὰ γλυτώσουν. Ἔπειτα ὁ νοῦς μου ἤρθε σὲ κᾶποιον στρατιώτη ποὺ λιποτάχτησε προχθές, ἄφησε μιὰ σημείωσι στὸ λόχο. «Δὲν φεύγω ἀπὸ δειλία. Τὰ παιδιά μου ποὺ θὰ μείνουν ὀρφανά μὲ κάνανε νὰ φύγω».

Ὁ συντροφός μου τὸν ὕβρισε κι' αὐτόν.

Ἔπερνε νὰ ξβραδυάζῃ πλέον. Ὁ ἥλιος ἔγειρε στὴ δύσι του, πέρα ἀπὸ τῆς Ἠπείρου τὰ βουνά, ποὺ ὑποθέταμε ὅτι θἄγεινε κάποια συμπλοκή, ἔγειρε χρωματίζοντας κόκκινα ἕνα σμῆνος ἀπὸ συννεφάκια, σὰν νὰ τὰ πιτσίλισε, μὲ αἷμα ἀπὸ τὴν μάχη.

Εἴχαμε φτάσει σ' ἕνα φτωχὸ χωριό. Μιὰ γρηὰ ἔβγῆκε καὶ μᾶς πῆρε. Ἄναψε μεγάλη φωτιὰ γιὰ νὰ μᾶς στεγνώσῃ, ἔβαλε μιὰ κόττα στὸ σαγάνι νὰ ψηθῇ κι' ἄρχισε νὰ μᾶς βράζῃ κόκκινο κρασὶ γιὰ νὰ φύγῃ κάθε κρύο.

— Ἔχετε μανοῦλα καὶ σεῖς, καψόπαιδα, μᾶς εἶπε, ὅπου σᾶς περιμένει, κι' ἔχω κι' ἐγὼ παιδὶ στὸν πόλεμο καὶ ἂς τῶβρῃ ἀπὸ ἄλλους ὅτι καλὸ σᾶς ἔκαμα!

Μᾶς κατέβασε κατόπι τῆς κόρης της τὴν προῖκα, κᾶτι βελέντζες φλοκάττες, καὶ μᾶς ἔβαλε νὰ κοιμηθοῦμε.

Κᾶτι σαγάνια ποὺ ἔπλυνε σιγὰ-σιγά, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ταράξῃ μὲ νανουρίσανε

Ἦσαν τὰ κάρρα τῆς ἐφοδιοπομπῆς ὅπου περνοῦσαν

— Ἔχετε μανοῦλα καὶ σεῖς καψόπαιδα, μᾶς εἶπε.

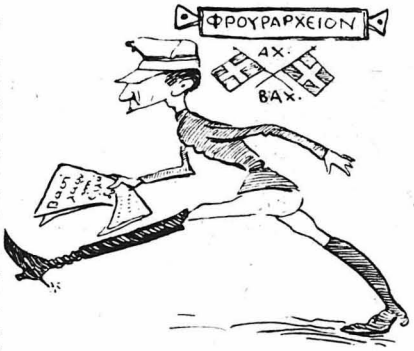

Συγγενεῖς του ἀξιωματικοὶ ἔτρεχαν νὰ τὸν γλυτώσουν

— Βρὲ τὰ βρεχτοκούκια!

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΚΥΡΑΔΕΣ

Σὰν πέσει ἀσβέστι στὸ μάτι σας, βρέξατέ το ἀμέσως μὲ λάδι κοινό.

Ἡ διαλύσατε ὀλίγη ζάχαρι μέσα σὲ ἀραιὸ ξύδι καὶ στάξατε μερικὲς σταγόνες εἰς τὸ μάτι.

Ἔπειτα νὰ τὸ πλύνετε, μὲ ἄφθονο νερό.

***

Γιὰ πολλοὺς ἡ πρόσκλησις σ' ἕνα ἀρχοντικὸ γεῦμα, καταντᾷ μαρτύριο. Ἀπὸ τὸν φόβο νὰ μὴ γίνουνε γελοῖοι, ἢ σπκώνονται ἀπὸ τὸ τραπέζι νηστικοί, ἢ περνοῦν στιγμὲς ἀληθινοῦ μαρτυρίου.

Γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ δίνουμε μιὰ γενικὴ συμβουλή.

Νὰ παρακολουθοῦν μὲ ἀφέλεια καὶ σὰν νὰ μὴ προσέχουν κάν, πῶς σερβίρονται καὶ πῶς τρώγουν οἱ ἄλλοι.

Ἀλλὰ γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

Μάθετε νὰ ἀποφεύγετε τὸ ματσούλισμα καὶ προσπαθῆστε νὰ μασσᾶτε μὲ κλειστὸ τὸ στόμα.

***

Τώρα τὴν ἄνοιξιν, ποὺ μαυρίζει τὰ πρόσωπα ὁ ἥλιος σᾶς δίδουμε τὴν ἑξῆς συνταγή, γιὰ νὰ τὸ καθαριζετε, ἀπὸ τὸ κάψιμο τοῦ ἥλιου.

Φκιάστε ἕνα μῖγμα, ἀπὸ ἴσα μέρη, χυμοῦ λεμονιοῦ, γλυκερίνης καὶ ροδοστάγματος καί νιφθῆτε μὲ αὐτό.

***

Καθὼς καθεὶς γνωρίζει, ἡ ὑγρασία ἐπιδρᾷ πάντοτε ἐπὶ τῶν ἀσημικῶν. Νὰ ἕνας τρόπος νὰ τὰ προφυλάσσετε.

Κατασκευάσατε ἕνα μῖγμα ποὺ νὰ ἔχῃ ἕξ μέρη hydrate de soude *καὶ ἀνάλογο νερό. Προσθέσατε τέσσαρα μέρη* oxyde de zing *καὶ βάλτε ὅλο τὸ μῖγμα στὴ φωτιά, ἕως ὅτου νὰ λυώσῃ. Ἂν δὲν εἶνε ἀρκετὰ ρευστό, προσθέσατε νερό. Ἅμα κρυώσει, πάρετε χαρτὶ περιτυλίγματος, χωριστὰ γιὰ κάθε ἀσημικὸ καὶ βουτήξατέ το μέσα, ἕνα ἕνα φύλλο. Τὸ ἀφίνετε ἔπειτα καὶ στεγνώνει καὶ μὲ τὸ χαρτὶ αὐτὸ τυλίγετε τὰ ἀργυρᾶ σας σκεύη... Δὲν ἔχουν, πειὰ νὰ πάθουν τίποτα.*

***

Διάλυμμα βόρακος εἰς εἰκοσιπλάσιον μῖγμα ροδοστάγματος καὶ ἀνθονέρου, ὠφελεῖ γιὰ τὴν ἐξάλειψι τῶν πανάδων ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας.

***

Τὰ νωπὰ κουκιὰ βρασμένα μὲ νερὸ καὶ κοπανιζόμενα ἔπειτα, γίνονται κατάπλασμα, τὸ ὁποῖον τιθέμενον ἐπὶ τῶν πανάδων, λέγουν, ὅτι φέρνει πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα.

***

Καὶ πάλιν διὰ τὶς πανάδες.

Μῖγμα ἀπὸ δυὸ μέρη χυμοῦ καρδάμων καὶ ἀπὸ ἕνα μέρος μελιοῦ, ἢ ἀπὸ δυὸ μέρη χυμοῦ λεμονιῶν καὶ ἕνα μέρος μελι;τρίβόμενον πρωῒ καὶ βράδυ ἐπὶ τῶν πανάδων, λέγουν ὅτι συντελεῖ πάρα πολὺ εἰς τὴν ἐξάλειψί τους.

***

Γιὰ τοὺς καὶ τὰς ἔχουσας ἐπιδερμίδα ντελικάτην.

Λάδι τῆς ἐλπᾶς, ἀνακατωμένο μὲ βούτυρο κακάου, μερικὲς σταγόνες ροδόνερο καὶ λίγο λευκὸ κερί, εἶνε μοναδικό, γιὰ νὰ μαλακώνῃ τὸ πρόσωπο.

***

Ἡ κόκκινες κηλίδες τοῦ προσώπου ἐξαλείφονται ἐὰν βρέξουμε τὸ πρόσωπο μὲ ἀπόσταγμα τερεβυνθίνης, ἀραιωμένον εἰς καμφοροῦχον ἀλκοόλ καὶ βαλμένο ἔπειτα σὲ πολὺ ροδόνερο.

ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑΙ

Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης Δαμιανὸς ἀπένειμεν εἰς τὸν κ. Ἀλέξανδρον Φορτούναν Καπνοβιομήχανον τὸν Σταυρὸν τοῦ Τάγματος τῶν Ὀρθοδόξων Σταυροφόρων τοῦ Παναγίου Τάφου.

κι' ἕνας βαρ ; ὕπνος μὲ πῆρε.

Οὔτε τὸν πόλεμο, οὔτε τὴ ζωή, οὔτε τοὺς λιποτάκτας πλέον ἐσυλλογίστηκα . βυθίστηκα μέσα σὲ μιὰ γλυκειὰ ἀνυπαρξία, ποὺ λυπήθηκα πολὺ ὅταν ξύπνησα πάλι τὸ πρωῒ

Ἂν εἶνε ἔτσι, ὡσὰν τὸν ὕπνο, ὁ θάνατος καλῶς τονε καὶ νἄρθῃ.

Σταμ. Σταμ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Κ.

Ὅταν ἀκριβῶς μεσουρανεῖ στὰς Ἀθήνας ὑπὸ ἔποψιν ὡραίων κοσμικῶν ἐμφανίσεων καὶ θαυμαστικῶν κρίσεων, ἐξαφανίζεται μεταβαίνουσα εἰς Παρισίους. Τὴν ἄνοιξιν ἐπανέρχεται μὲ νέα ἐσοδεία τουαλεττῶν, καπέλλων, νοστιμάδας καὶ ἀκαταγωνίστου παριζιανισμοῦ. Εἶνε ξανθὴ καὶ ὡραία σὰν ἄνοιξις, τὰ μάτια της γαλαζοπράσινα ἔχουν ἀνταύγειες νορβηγικῶν «φιόρντ».Τὰ συχνὰ ταξείδια της στὸ Παρίσι συνετέλεσαν φαίνεται εἰς τὸ νὰ λησμονήσῃ τελείως τὰ ἑλληνικὰ καὶ νὰ μὴ ὁμιλῇ παρὰ γαλλικά. Στὶς ἰδέες της, στὶς ἐμπνεύσεις της, στὸν καθορισμὸν τῆς ζωῆς της, δυνατὴ καὶ ἀποφασιστική. Ἀντιθέτως τὰς κοινωνικὰς ἀντιλήψεις της τὰς ἔχει περιστοιχίσει μὲ κυκλώπεια τείχη σνομπίσμ, ἐκδηλώνουσα ἐλαττωματικὴν ἀνεπάρκειαν συγχρονισμοῦ. Ἡ ἔκφρασίς της κάπως μονότονη καὶ σταματημένη, τὸ σύνολόν της εἶνε αἰθέριον ἔμψυχον παστέλ.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αἱ αἴθουσαι τοῦ Ξ. Ἀγγλίας ἐξακολουθοῦν κατὰ Τρίτην, Πέμπτη, καὶ Σάββατον νὰ συγκεντρώνουν τὸν χορευτικὸν κόσμον. Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἀπὸ τὶς πλέον κοσμικὲς συγκεντρώσεις: Διακρίναμεν Πρέσβειραν Ἱσπανίας κ. ντὲ Βαλλίν, Πρέσβειραν Ἰταλίας κ. Μπραμπίλλα, Πρέσβειραν Ὁλλανδίας κ. ντὲ Στύρλερ, κ. Κουντουριώτη, κ. Ρούφου, κ. Α. Μιχαλακοπούλου, κ. Τσιριμώκου, κ. Περιβολαροπούλου, κ. Δεληγιάννη, κ. Φιλαρέτου, κ. Δημητρακοπούλου, κ. Χέλμη, κ. Μεσσηνέζη, Δα Χατζηλαζάρου, κ. καὶ Δα Μεταξᾶ, κ. Παπαδάμ, κ. καὶ Δα Κατσαρᾶ, κ. Α. Μορέλλα, κ. καὶ Δα Θεολόγη, κ. Λεβίδη, κ. καὶ Δα Πράττερ, Δα Ἀντωνοπούλου πολὺ σὶκ σύνολον ἀνοιξιάτικο, κρὲπ-ντὲ-σὶν ρὸζ, μαντὼ ὁμοιόχρωμο.

— Πολὺ εὐχάριστο ἀπόγευμα τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην παρὰ τῇ κ. Α. Σκαναυή. Ἕνα κομψότατον ἀπαρτεμάν, διευθετημένο μὲ καλλιτεχνικότητα ἐξαιρετική. Αἴθουσα μὲ νεοτεχνικὰ ἔπιπλα σὲ χρῶμα μπορντὼ μουαρέ, μαξιλάρια ὁμοιόχρωμα, ποὺ ἔχουν ὡς φόντο τὸ καφὲ σκοῦρο χαρτὶ τοῦ τοίχου. Τὸ καπνιστήριο μιὰ εὐχάριστη κάμαρα μὲ πελώρια ντιβάνια μὲ ἰαπωνικὰ μεταξωτὰ καὶ παραβὰν ἐπίσης ἰαπωνικά.

— Ἡ οἰκοδέσποινα πολὺ κομψὴ μὲ τουαλέττα θαυμάσιαν ἀπὸ μουσσελίνα βιολὲ ντὲ πάρμ, ἐν συνδυασμῷ μουσσελίνες ἐμπριμὲ μὲ λουλούδια πλέον βαθίσκια.

— Ἡ Δις Λιλὲττ Σκαναυὴ ἔφερεν τουαλέττα ἐκτάκτως σὶκ ἀπὸ κρὲπ ρομαὶν σὲ τούλι ρὸζ πραλίνες.

— Μερικὰ ζεύγη ἐχόρευαν ὑπὸ τοὺς ἤχους φωνογράφου· εἰς τὸ τερραὶν ὑπερισχύει ἡ χάρις καὶ ἡ κομψότης τῆς Δος Τσακασιάνου μὲ τουαλέττα πράσινη σὲ ζωρζὲττ δύο τόνους.

— Δυὸ τραπέζια συγκεντρώνουν ὅσες κυρίες παίζουν ραμί, καὶ ἄλλα δύο τὶς μπριτζίστριες.

— Μία εὐχάριστη ἔκπληξις ἦτο τὸ τραγοῦδι τῆς Δος Αλ. Δημητριάδη ἡ ὁποία ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὰ φωνητικὰ χαρίσματα σὲ δύο τραγούδια ρωσσικά.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον δεξίωσις—ραμὶ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Μουράτη.

— Παρευρέθησαν κ. Γ. Ἀθανασιάδη, κ. Παντελίδη, κ. καὶ Δὶς Ζαφειρίου, κ. Κούλη, κ. Ἰωαννίδη, κ. Μασσόνι φερουσα ἐκτάκτως chic τουαλέττα μαύρη καὶ ρόζ, κ. Μπέμπη σύνολον κομψότατον μπουὰ—ντὲ—ρόζ,ΔὶςΚατσαρᾶ ἔπίσης κομψοτάτη τουαλέττα ροζάτρ.

— Αἱ κατὰ Κυριακὴν χορευτικαὶ συγκεντρώσεις τοῦ σπόρτιν—κλόμπ ἐξακολουθοῦν. Αἱ πλέον τακτικαὶ θαμῶνες εἶνε κυρίαι καὶ Δεσποινίδες Μεταξᾶ, Μεζίκη, Οἰκονόμου Σκαραμαγκᾶ, Ἀργυροπούλου, Ζέγγελη, κλπ.

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην χορευτικὴ ἑσπερὶς εἰς τὸ Ρωσσικὸ ρεστοράν. Κόσμος ἐκλεκτός. Τουαλέττες ἀριστοτεχνικές, σιλουέττες ποὺ θύμιζαν «κροκί» φιγουρινιῶν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΟΚΟΤΣΗ

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου «Σπλέντιτ» ἔκαμεν ἔκθεσιν ἀρκετῶν ἔργων του ὁ Κρὴς ζωγράφος κ. Κοκότσης. Τὰ περισσότερα εἶνε πορτραῖτα γηραιῶν ὁπλαρχηγῶν τῆς Κρήτης, ἀδροῦ τονισμοῦ φυσιογνωμιῶν, μὲ τῆς παραδόσεως τὴν ἐπιβλητικότητα. Ὁ Καπετὰν Φουντούλης εἶνε τὸ χαρακτηριστικώτερον. Πολὺ ὡραιότερα εἶνε ἀκόμη τὰ πορτραῖτα κοριτσιῶν, ἰδίως ἐκείνης κοντὰ στὸν ἀργαλειό, μὲ ζωντανὴν ἀπόδοσιν σώματος, γεμάτο χυμὸν καὶ ζωτικότητα. Πολὺ ὡραῖος καὶ ὁ πολύχρωμος πίναξ τῆς κοπέλλας μὲ τὶς πλεξοῦδες, μὲ ἁρμονικώτατον συνδυασμὸν χρωμάτων. Ἐπίσης τὰ τοπεῖα εἶνε πολὺ φωτεινῆς ἐναργείας. Ὁ κ. Κοκότσης ἔχει γνήσιον τάλαντον, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἐμορφώθη καὶ ἔξω, στερούμενος μέσων. Τοῦ εὐχόμεθα νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Φ.